

„Jako předkrm salám, pak pečeně s kaší a nákyp. Pošli to dál!“

„Paráda!“ zajásal Albín, když jsem mu řekl, že bude nákyp. „Ten je sen-začnící!“

„Trochu ticha v řadách,“ zavolal Polívka, to je náš dohlížitel.

Pak přišel až k nám, uviděl mě a řekl:

„Á, no ne, to snad není pravda, Mikuláš je dnes mezi námi!“

A Polívka mě pohladil po vlasech a mile se usmál, ale pak šel odtrhnout od sebe dva starší kluky, co se strkali. Jsou chvíle, kdy je Polívka vážně prima. Potom jsme postoupili a vešli jsme do jídelny. Je dost velká, jsou tam dlouhatánské stoly, každý s osmi židlemi.

„Pojď rychle,“ šeptl mi Albín.

Šel jsem za ním, ale u jeho stolu už byly všechny židle obsazené. To mě otrávil, jelikož jsem si nechtěl jít sednout ke stolu, kde nikoho neznám. Vtom se Albín přihlásil a zavolal Polívku:

„Prosím, pane, může se Mikuláš posadit vedle mě?“

„Samozřejmě,“ řekl Polívka, „přece nenecháme našeho dnešního hosta sedět bůhví kde. Basile, mohl byste pro dnešek přenechat své místo Mikulášovi?... Ale buďte hodní, ano?“

A tak si Basil, kluk z vyšší třídy, sbalil tašku a šel si sednout k jinému stolu. Já jsem byl rád, že sedím vedle Albína, je to dobrý kamarád, ale neměl jsem vůbec hlad. A když k nám přišly dvě paní, co pracují v kuchyni, s košíky plnými chleba, vzal jsem si taky kousek, ale jen proto, že jsem se bál, abych nedostal trest, kdybych si nevzal. Potom přinesli salám, zrovna ten, který mám rád.

„Můžete se bavit,“ řekl nám Polívka, „ale nedělejte hluk.“

V tu chvíli se všichni dali do křiku a kluk, který seděl proti nám, nás rozesmál, protože začal šilhat a tvářil se, jako že se nemůže strefit salámem

